

De Franse filosoof Michel Foucault dankte zijn naam en faam in de jaren zestig en zeventig onder de jongere generaties aan zijn kritiek op de menswetenschappen, zoals criminologie, pedagogie, psychologie en psychiatrie. Hij trok de wetenschappelijkheid van deze disciplines openlijk in twijfel en zag in deze vorm van kennis de macht aan het werk.

Rudi Visker rafelt nauwgezet het type kritiek dat in de teksten van Foucault werkzaam is, uiteen en legt de tegenspraken in zijn benadering bloot. Hij maakt vooral duidelijk hoe er een onoverbrugbare kloof gaapt tussen de archeologische methode en die van de genealogie.

Hij stelt zich niet tevreden met te herhalen wat Foucault schreef, maar denkt niet tegen hem in. Daarom kan dit boek een van de zeer weinige echt filosofische lectures van Foucault worden genoemd. Het gaat eenieder aan die zich door de kritische inzet van Foucault aangesproken voelt en bereid is zich door vragen die hij openliet, tot nieuwe probleemstellingen te laten inspireren.